

RAZGOVOR KOGA NIJE BILO

Uđosmo mi, dakle, u Europsku uniju. Na sve strane poteče med i mlijeko, razdragano puku vlada preporuča uzimanje sredstava za smirenje (kako zbog euforije ne bi izgubio mjeru, pa ogrezao u društvu blagostanja što nas je iznenada zapljusnulo!), čak bi i sunce počelo izlaziti iz Bruxellesa, da istočno od nas nije Srbija (a Hrvati o suncu ne znaju puno, ali znaju da uvijek dolazi iz bratske Srbije!). I sekticu što se roti oko Hrvatskog društva političkih zatvorenika obhrvala je razdraganost, pa je, puna iskrenoga ganuća, pomislila kako će sada biti bolje sreće s predsjednikom Hrvatske demokratske zajednice, Tomislavom Karamarkom. Tražili smo razgovor još davno, u vrijeme kad je došao na čelo te stranke, ali – ni potvrde primitka molbe nismo dobili. Zato smo sada – kad je dovršena povijest našega naroda i dosanjan san što ga sanjali još Domagojevi strijelci – našli načina doći do stranačkih odaja, čak dobiti obećanje da će gospodin predsjednik na sva pitanja odgovoriti.

Našoj sreći nije bilo kraja. Nije ju uspjela pomutiti ni vijest o predsmrtnoj borbi Željka Malnara, za kim, evo, već danima plače čitava napredna, demokratska, humanistički orijentirana i, dakako, rodoljubna javnost. No, naš časopis, kao što službe zadužene za financiranje i nadzor znaju, od ove godine izlazi dvomjesečno. Ta je stvar dosta nezgodna. Ipak, da i nije tako, ne bi nas zanimala teme kojima se bave piljarice i kojekakvi kvaziknjževnici u novinskim kolumnama, jer se uvijek nastojimo baviti idejama i načelima, a nikad efemernostima, tračevima, pa ni pojedincima (osim kad ti pojedinci personificiraju ideje). Zato nas uopće nije zanimalo što bi gospodin predsjednik Hrvatske demokratske zajednice izvolio misliti o nekakvom Peđi Grbinu, Mandi Birimiša ili tipovima koji su, da su živjeli u Lombrosovo vrijeme, vjerojatno – naravno, kao objekti – dali stanovit doprinos znanstvenim istraživanjima. No, zanimalo nas je, koje ideje, motivi i ciljevi pokreću čovjeka koji bi, po svim proračunima i unatoč svim hrvatskim logikama, u dogledno vrijeme mogao biti na čelu vlade čije je sjedište obično na zagrebačkome Markovu trgu.

Zato smo pitali, kako je to bilo osamdesetih godina u katoličkim krugovima i oko njih: što se mislilo i što se je radilo? Zanimalo nas je, je li mladi političar pukim slučajem postao šef Manolićeva i Gregurićeva kabineta, i je li s njima ostao u dobrim odnosima i nakon što je to mjesto napustio, a oni sišli s vlasti. Morila nas je i znatiželja oko toga, što je mladoga povjesničara ponukalo da se posveti obavještajno-policijske poslu, je li to imalo kakvoga utjecaja na kasnije njegovo posvećivanje privatnome biznisu, ali i zanimljiva činjenica da se taj biznis u javnosti propituje puno manje nego što bi se smjelo očekivati kad je posrijedi prvak najveće oprbene stranke. Pitali smo, dakako, i za predsjednikove veze s *univerzalnim predsjednikom*, Stipom Mesićem, ali i za Hrvatski auto klub u kojem je predsjednik Hrvatske demokratske zajednice ostavio mjesec, možda i godine svoga teškog rada, na radost domovine i zadovoljstvo puka. Mučile su nas i neke teme oko suradnje s Međunarodnim kaznenim sudom za bivšu Jugoslaviju (pa i neka naša osobna iskustva s prikrivanjem arhivskoga gradiva u vrijeme trećesiječanjskog termidora), a i sad nas ljuto mori što znademo kako Hrvatska demokratska zajednica gleda na problem uređenja Afganistana ili na položaj srpske manjine na Kosovu, ali nemamo pojma o tome, kako gleda na Bosnu i Hercegovinu i Hrvate u toj zemlji. Pitali smo (onako, reda radi, jer su nam sve te fraze dobro poznate), kako stoje stvari s Jožom Boljkovcem i uopće s problemima prikrivanja jugoslavenskih komunističkih zločina.

Pitali smo, dakle, ono što nam je savjest nalagala i ono što smo morali pitati, jer nemamo običaj kaditi i – zar nemamo pravo znati? Pogotovo kad je posrijedi javna osoba na takvome položaju? Možda malo staromodno shvaćamo odnose s javnošću, ali smo pitali ono što bi – po našem sudu – sam predsjednik Hrvatske demokratske zajednice morao odgovoriti i bez naših pitanja, i što bi mu dobrohotan savjetnik za odnose s javnošću sugerirao da odgovori i bez poticaja sa strane. Jer, onaj tko sluša kako narod diše, znade da ga odgovori na ta pitanja zanimaju. Uostalom, naša su pitanja bila tako brojna i široka, da se i bez prevelike vještine puno toga moglo zaviti u celofan ispraznih fraza i tako apsolvirati. Bili smo spremni čekati do unedogled. Ali, umjesto odgovora, dobili smo komentar gospođe glasnogovornice, da su predsjednika naša pitanja „neugodno iznenadila”. Time je stvar završila. Jesmo li nakon toga nešto informiraniji i nešto pametniji? Ja, ne ustežem se reći, jesam: ja sam sasvim zadovoljan razgovorom koga nije bilo...

Tomislav JONJIĆ

IZ SADRŽAJA

REPUBLIKA HRVATSKA U EU RUKU POD RUKU S UDBOM	2
<i>Josip Ljubomir BRDAR</i>	
ORGIJE S ONU STRANU GROBA	4
<i>Hrvoje ČUTUK</i>	
VUKOVIĆI (DOBRETIĆI) - 21. OBLJETNICA POGIBIJE HRVATSKIH BRANITELJA: NISU ZABORAVLJENI... 11	
<i>Ivo AŠČIĆ</i>	
CRKVA HRVATSKIH MUČENIKA – UDBINA 2013.	12
<i>Alfred OBRANIĆ</i>	
SUMANUTI I BOLESNI NAVODI I TVRDNJE „MEĐUNARODNE KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE ISTINE O JASENOVCU“	13
<i>Dr. sc. Vladimir GEIGER</i>	
PLEHAN: POSJET BOSANSKOJ POSAVINI NEKADA I SADA (IV.)	18
<i>Dr. Vjeko Božo JARAK</i>	
NAŠ NUTARNJI SVIJET (14)	22
<i>Maja RUNJE, prof.</i>	
SAVJET LIJEČNIKA	22
<i>Dr. med. Drina BLAŽEKOVIĆ-SOJČIĆ</i>	
O LJUDIMA I ŽIVOTU PREMA KNJIŽEVNOM DJELU MILE BUDAKA (4.)	24
<i>Maja PAVELIĆ RUNJE</i>	
DR. IVO I VJERA KORSKY – PRILOZI ZA BIOGRAFIJE	32
<i>Dr. sc. Nikica BARIĆ</i>	
PRINOSI DR. NIKOLE MANDIĆA (1869.-1945.) HRVATSKOJ POLITICI (III.)	39
<i>Dr. sc. Stjepan MATKOVIĆ</i>	
KAKO JE SPALJIVANA UDBAŠKA PISMOHRANA U GOSPIČU	47
<i>Ivan VUKIĆ</i>	
IN THIS ISSUE	51
IN DIESER AUSGABE	52